

ning. En ændring vil formentligt få den positive konsekvens, at flere familier anskaffer sig en hund, og at antallet af indbrud derved vil falde.

Svar (2/12 03)

Justitsministeren (Lene Espersen):

1. For at en hundeejer efter straffeloven kan ifalde et strafansvar for, at hunden har bidt en person, er det en forudsætning, at hundeejeren har haft forsæt til at anvende hunden til et legemsangreb. Det kan f.eks. ske ved, at hundeejeren får hunden til at angribe en person. Hundeejeren's handling i en sådan situation vil i givet fald skulle bedømmes efter straffelovens bestemmelse i §§ 244-247 om legemsangreb.

En strafbar handling kan efter omstændighederne være strafri som nødværge, hvis handlingen har været nødvendig for at modstå eller afværge et påbegyndt eller overhængende uretmæssigt angreb, og handlingen ikke åbenbart går ud over, hvad der under hensyn til angrebets farlighed, angriberens person og det angrebne retsgodes betydning er forsvarligt, jf. straffelovens § 13, stk. 1. Er grænserne for lovlig nødværge overskredet, bliver den pågældende dog strafri, hvis overskridelsen er rimeligt begrundet i den ved angrebet fremkaldte skræk eller ophidselse.

Efter straffelovens § 14 om nødret straffes en handling, der ellers ville være strafbar, ikke, når handlingen var nødvendig til afværgelse af truende skade på person eller gods, og lovovertrædelsen måtte anses for at være af forholdsvis underordnet betydning.

Hvorvidt en handling, der ellers vil være strafbar, er strafri efter bestemmelserne i straffelovens §§ 13 eller 14 beror på en konkret vurdering af, om betingelserne herfor er opfyldt.

Bestemmelserne om nødværge og nødret suppleres i straffelovens § 84, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2, af en mulighed for strafnedsættelse eller under formildende omstændigheder strafforfald, når nogen har overskredet grænserne for lovlig nødværge eller nødret.

Efter et angrebs afslutning kan lovlig genoprettelse efter omstændighederne ske efter grundsætningerne om lovlig selvtægt. Straffelovens § 294 vedrører alene den ulovlige selvtægt. Det er således forudsat, at privat retshåndhævelse er lovlig inden for visse grænser. Grænserne for lovlig privat retshåndhævelse er ikke fastlagt

i bestemmelsen, men afhænger af den udviklede praksis på området.

2. Hvis en hund bider en tyv, der er i færd med at begå indbrud, mens hjemmets beboere ligger og sover eller ikke er hjemme, vil hundeejeren ikke ifalde et strafansvar efter straffelovens §§ 244-247 om legemsangreb, idet hundeejeren ikke har haft forsæt til at anvende hunden til et legemsangreb.

Bryder en tyv ind i et hus, og opstår der herefter eksempelvis overhængende fare for personangreb, fordi der er grund til at tro, at tyven vil angribe husets beboere, vil det kunne være strafrit at anvende sin hund til legemsangreb efter straffelovens regler om nødværge. Det vil også kunne gælde, selv om hundeejeren går for langt i anvendelsen af sin hund for at afværge et indbrud, hvis denne overskridelse af grænsen for nødværge skyldes, at hundeejeren i situationen er bange eller ophidsset.

Hvis en hundeejer derimod bevidst lukker sin hund ind i et rum, hvor der er en indbrudstyv, med henblik på at hunden skal angribe tyven, og der ikke er fare for personangreb, og hunden derefter bider tyven, vil hundeejeren efter omstændighederne kunne ifalde strafansvar efter straffelovens regler om legemsangreb.

Efter et tyveris afslutning kan ejeren efter omstændighederne lovligt tage sine ting tilbage efter grundsætningerne om lovlig selvtægt, jf. ovenfor. Det kan således være lovlig selvtægt, hvis en ejer møder en tyv med tyvekoster uden for sit hus, og ejeren herefter tager tingen fra tyven. Det vil derimod falde uden for grænserne for lovlig selvtægt, hvis ejeren i forbindelse med udøvelse af selvtægt begår vold mod tyven, uden at dette sker som forsvar mod et angreb.

3. For så vidt angår erstatningsansvaret følger det af hundelovens § 8, at besidderen af en hund er forpligtet til at erstatte den skade, hunden forvolder.

Erstatningsansvaret er objektivt. Det er således som udgangspunkt uden betydning om besidderen kan bebrejdes noget i forbindelse med hundens adfærd i den konkrete sag. Det fremgår dog af hundelovens § 8, stk. 1, 2. pkt., at erstatningen kan nedsættes eller helt bortfalde, hvis den skadelidte har medvirket til skaden (egen skyld).

Hvorvidt erstatningen i en konkret sag bør nedsættes eller helt bortfalde på grund af egen skyld fra den skadelidte, afhænger af en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder.